

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Loca Infesta,|| Hoc est:|| De Infestis,|| Ob Molestantes||
Daemoniorvm Et Defvncto-||rvm Hominvm Spiritvs,
Locis,|| Liber Vnvs.||**

Thyraeus, Petrus

Coloniae Agrippinae, 1598

VD16 T 1247

Cap XI. De effectis nocturnorum tumultuum & diabolicarum
terrificationum?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-61332](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-61332)

Et cognoscunt; (nonnunquam enim Deus ad mortem homini inferendum Dæmonum opera vitur) partim ex clandestinis consiliis verbis, scriptis aliisque signis deprehendunt; partim etiam ex præparatione illarum rerum, quæ ad mortem adferendam adhibentur.

Hęc grauiſſima B. Auguſtini confirmat aũthritas. Sic enim loquitur lib. 2. de Genesi ad literam cap. 17. Spiritibus quædam vera de temporalibus rebus nosse permittitur: partim quia subtilioris sensus acumine, partim quia corporibus subtilioribus vigent: partim experientia callidior propter magnam longitudinem vitæ: partim à sanctis Angelis, quod ipsi ab omnipotente Deo discunt, etiam iussu ipsius reuelantibus, qui merita humana occultissimæ iustitiæ synceritate distribuit. Aliquãdo autẽ iidẽ nefandi spiritus etiã quæ ipsi facturi sunt, velut diuinãdo prædicunt. Hęc Auguſt.

CAP. XI.

De effectis nocturnorum tumultuum & diabolicarum terrificationum.

AM quæ horum tumultuum & terrificationum virtus sit, quid quæ ipsi efficiant, inquirendum est. Nam cum duplicia signa sint; & alia quidem tantum in notitiam alicuius inducant, id verò quod significant, non efficiant: alia vero sint, quæ quod significant, efficiant; vtrum in hoc, vel illo genere tumultus hos constituere debeamus, quæstio est.

Et quidem in priorum signorum numero eos esse, dubium non est. Verum cum hæc signa duplicia sint, & quædam aliquando fallant, quædam nunquam fallant; qualia quæso sunt hæc, quæ mortis dicuntur esse indicia? suntne ita certa, vt fallant nunquam, an fallunt aliquando?

Quod quæritur ex conditione eorum, qui horum tumultuum auctores sunt definiendum est. Hi cum hominum mortes præscire, vt plurimum, valeant, vt plurimum fit, vt ad signa hæc atque tumultus ab ipsis excitatos mors sequatur.

Sed tamen fallere quandoque dubium non est.

Hoc primum in iis, quibus violenta mors affertur manifestum est. Hęc enim cum ab hominum pendeat voluntate; quemadmodum dæmones hominũ cogitationes & voluntates perfectè nõ intuentur, ita neq; possunt subsequaturæ mortis certa signa dare.

Sed & quæ naturaliter homini mors accidit, impediri potest; si non ex aliis causis, ex Dei præfecto voluntate, cuius nutu vitæ

nostræ momenta decurrunt Potest ille vitam, præter naturæ ordinem, dare: potest ab inferis ad vitam reuocare: quidni posset eandem præter naturæ leges prærogare?

7. Quapropter quod ex causis naturalibus mortis argumentum, à Dæmonibus sumitur, licet magnum robur habeat, propter vires naturæ, quæ parua non sunt; quia tamen Deo ad nutum natura obedit, tantum argumentum sumi non debet, quod nullam patiatur exceptionem.
8. Verùm alterum propositæ quæstionis membrum examine- mus, atq; vtrum tumultus hi, non signa solum; sed etiam efficacia signa futuræ mortis sint, discutiamus. Sic enim plerunq; indoctū vulgus iudicat, vt quæ rei alicuius sunt signa, illa existimet & causas eiusdem esse, & efficacia signa.
9. Dupliciter autem intelligi potest signa hæc mortis causam esse. primum quidem, vt ipsa per se nuda sumantur, nulla habita ratione authorum, à quibus fiunt: deinde vt cum ipsis, eorum auctores coniungantur: atque illi mortem efficiant, quam signa ipsa indicant.
10. Primum nullo modo dici debet. Tumultus hi, & quæcunque obseruantur signa, mortem non efficiunt, nec efficere valent, propterea quod nullum inter causas, quæ mortem afferre solent, locum habeant.
11. Potest homini mors extrinsecus, potest intrinsecus accidere. Intrinsecus mortis causa sunt defectio caloris naturalis, aut primogenij humoris, quem radicalem vocant: immoderata item vis passionis & perturbationis animæ: præterea Propria voluntas in iis, qui præsentis vitæ tedio, aut malorum quibus premuntur impatientia, aut quia instantem calamitatem auertere cupiunt, violentam sibi mortem consciscunt: immodici item cibi & potus, venerisque intemperantia: denique nimius labor & defatigatio corporis.
12. Extrinsecus eadem mors contingere potest, vel ab homine aut bestiis, aut Dæmonibus, aut Deo per Angelos: vel ex cibo potuque lethali: vel ex vtriusque, cibi inquam potusue defectu: vel ex intemperie cæli: vel casu aliquo fortuito. Hæ causæ extrinsecæ mortis. Quid verò vel cum his, vel cum superioribus causis tumultus nocturni commune habent? Sunt quidem extra hominem; sed tamen ex eorum genere, quæ mortem afferunt, non sunt.
13. Sed nec idcirco causæ mortis dici debent, quod Dæmones cum his studia sua coniungunt, & ita hominibus mortem afferant: primum

primùm quidem, qui non vt instrumenta mortis signa hæc à Dæmonibus assumuntur; deinde quia non ipsi Dæmones, dum hæc signa efficiunt, vitam nobis adimunt: solùm his denunciant terminum vitæ adesse.

CAP. XII.

*Inquiritur modus, quo tumultus excitantur, & ter-
rificationes nocturnæ fiunt.*

Hæc verbis modis intelligi potest, tumultus hos à Spiritibus excitari. Alter est, vt dicantur Spiritus primùm corpora assumere, humanis corporibus similima; atque ita velut homines quidam, malleos, atq; alia instrumenta, quibus strepitus excitantur, tractet. Alter, vt nulla corpora assumant, & nihilominus hos strepitus excitent.

Vterque modus, his, quemadmodum aliis Spiritualibus creaturis, possibilis est. Ratione ad hanc rem probandam opus non est. prioris tot suppeditant exempla sacræ literæ, quot opus est ad hanc rem etiam refractariis persuadendam. posteriorem ipsis possibile esse probat vel solius cæli conuersio, quod à Spiritibus mouetur, quamuis corpus, vt mouere valeant, nullum assumant.

Nec modò vterque modus possibilis est Spiritibus: etiã vterque æquè est facilis. Corpus assumptum nihil in hoc negotio Spiritus iuuat. Tam in corpore, quã extra corpus sunt expediti. Id discriminis est, quod in priori maior videatur esse occupatio; dum prius corpus assumitur, quàm tumultus excitetur: in posteriori minor, vbi corpus assumitur nullum.

Sed quem modum in his tumultibus excitandis Spiritus seruant? Dubium non est, quin nonnunquam in assumptis corporibus ipsos excitent: quia non auditi solùm, verum etiam visi sunt sub humana specie Spiritus, horum tumultuum aathores.

Interim tamen, vt plurimum fieri dixerim, vt nullum corpus assumant, & sola sua ingenita ipsis vi atq; potestate, absq; vllius assumpti corporis subsidio eosdem efficiant.

Cùm enim propositum spiritibus hîc sit, vt hominum mortes indicent: ad hoc verò necesse non sit, vt sub spectabili forma se se exhibeant (solus tumultus, qui ad aures defertur, id abundè præstat) quid quæso assumpto corpore opus est?

Quid quod quæ in hoc strepitu, in vsu instrumenta esse videtur, reuera in vsu non sint? & quæ moueri iudicantur corpora, reuera